

**Wyrok z dnia 11 kwietnia 1996 r.
II UR 3/96**

Jeżeli absolwent szkoły ponadpodstawowej w okresie trzech miesięcy wyczekiwania na nabycie prawa do zasiłku dla bezrobotnych (art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu, Dz. U. Nr 106, poz. 457 ze zm.) stał się niezdolny do pracy, to pobieranie przysługującego mu wówczas na podstawie art. 20 ust. 13 w zw. z art. 20 ust. 12 i art. 15 ust. 9 tej ustawy zasiłku na warunkach zasiłku dla bezrobotnych nie było okresem składkowym, ani okresem nieskładkowym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Maria Tyszel, Sędziowie SN: Andrzej Kijowski (sprawozdawca), Stefania Szymańska,

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Witolda Bryndy, po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 1996 r. sprawy z wniosku Daniela U. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w J. o rentę inwalidzką, na skutek rewizji strony pozwanej od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 7 listopada 1995 r., [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie Daniela U. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w J. z dnia 9 maja 1995 r., [...].

U z a s a d n i e n i e

Wnioskodawca Daniel U., urodzony 10 sierpnia 1976 r., po ukończeniu w dniu 23 czerwca 1994 r. zasadniczej szkoły zawodowej, zarejestrował się w dniu 16 sierpnia tegoż roku w Rejonowym Urzędzie Pracy w J., uzyskując status bezrobotnego absolwenta, wyczekującego na prawo do zasiłku, które zgodnie z treścią obowiązującego wówczas przepisu art. 20 ust. 7 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457 ze zm.) miał nabyć po upływie 3 miesięcy od zarejestrowania się w Urzędzie Pracy.

W dniu 27 października 1994 r. wnioskodawca uległ wypadkowi, którego skutkiem było powstanie od tej daty inwalidztwa III grupy. Przedłożenie Urzędowi Pracy zwolnienia lekarskiego spowodowało wypłacanie wnioskodawcy świadczenia określonego jako "zasiłek dla bezrobotnych za udokumentowany okres niezdolności do pracy, za który przysługiwałyby zasiłki z ubezpieczenia społecznego" i należnego według art. 15 ust. 9 w zw. z art. 20 ust. 13 powołanej ustawy o zatrudnieniu i bezrobociu również w okresie wyczekiwania na zasiłek z tytułu bezrobocia.

Powyższe świadczenie było wnioskodawcy wypłacane w związku z niezdolnością do pracy od dnia 27 października 1994 r. do dnia 16 listopada 1995 r. Po tej dacie wnioskodawca pobierał do dnia 24 kwietnia 1995 r. zasiłek dla bezrobotnych, po czym utracił do niego prawo, gdyż nie stawił się w wyznaczonym terminie w Urzędzie Pracy,

do czego był obowiązany na podstawie art. 27 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 1995 r., Nr 1, poz. 1 ze zm.). Z dniem 5 maja 1995 r. wnioskodawca podjął zatrudnienie w Spółce Cywilnej [...], więc utracił status osoby bezrobotnej.

W dniu 31 marca 1995 r. wnioskodawca wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w J. o rentę inwalidzką. Organ rentowy, decyzją z dnia 9 maja 1995 r., [...], odmówił prawa do dochodzonego świadczenia, gdyż uznał, że wnioskodawca nie spełnił przesłanek określonych w art. 32 pkt 3 oraz w art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Wystąpienie inwalidztwa III grupy u wnioskodawcy, jako bezrobotnego absolwenta w okresie wyczekiwania na prawo do zasiłku dla bezrobotnych, uniemożliwia - w ocenie ZUS - przyjęcie, że inwalidztwo powstało w okresie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów (art. 32 pkt 3 ustawy o z.e.p.), jak też uznanie, że wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu do dnia powstania inwalidztwa, który to warunek formułuje art. 33 ust. 3 ustawy o z.e.p., a ten to przepis, wobec nieposiadania przez wnioskodawcę jednorocznego okresu zatrudnienia stosownie do jego wieku, w którym powstało inwalidztwo, musiałby - w związku z art. 32 ustawy o z.e.p. - stanowić podstawę prawną dochodzonego świadczenia.

W odwołaniu wniesionym w dniu 23 maja 1995 r. do Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu, że dokonał niekorzystnej dla niego, zawężającej wykładni przepisów. Tymczasem w ocenie odwołania fakt zarejestrowania się w Rejonowym Urzędzie Pracy stanowi o ubezpieczeniu wnioskodawcy i okresowi wyczekiwania na zasiłek dla bezrobotnych nadaje charakter okresu składkowego, wymienionego w art. 2 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.).

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 7 listopada 1995 r., [...], zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w taki sposób, iż uznał wnioskodawcę za inwalidę III grupy z ogólnego stanu zdrowia, przyjmując równocześnie, że inwalidztwo to powstało w okresie 6 miesięcy od ukończenia nauki w szkole ponadpodstawowej. Natomiast żądanie wnioskodawcy w pozostałej części Sąd w pkt II wyroku przekazał organowi rentowemu do ponownego rozpoznania celem wydania ostatecznej decyzji.

Z powołaniem się na zaświadczenie Rejonowego Urzędu Pracy w J., że wnioskodawca w okresie od dnia 27 października 1994 r. do dnia 20 marca 1995 r. przebywał na zasiłku chorobowym, Sąd pierwszej instancji uznał, iż zainteresowany stał się inwalidą w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia. Odczytując zaś przepis art. 33 ust. 3 ustawy o z.e.p. jako dotyczący prawa do renty inwalidzkiej w razie powstania inwalidztwa w okresie 6 miesięcy od ukończenia nauki, Sąd Wojewódzki na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. dokonał wspomnianej zmiany zaskarżonej decyzji. Natomiast w związku z treścią drugiego zaświadczenia Rejonowego Urzędu Pracy w J., iż wnioskodawca od dnia 16 listopada 1994 r. do marca 1995 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych, Sąd Wojewódzki przekazał sprawę w pozostałej części do ponownego rozpoznania przez organ rentowy. Jednakże Sąd wyraził równocześnie pogląd, że

niezależnie od zawartego w pkt I wyroku rozstrzygnięcia o inwalidztwie, wnioskodawca nie uzyska renty inwalidzkiej, gdyż odesłanie przez art. 33 ust. 3 ustawy o z.e.p. do przepisu jej art. 34 oznacza, iż prawo do dochodzonego świadczenia zależy od stwierdzenia u niego przynajmniej inwalidztwa II grupy.

Powyższy wyrok, rewizją z dnia 4 grudnia 1995 r., zaskarżył organ rentowy, zarzucając sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego (art. 368 pkt 4 k.p.c.) i na tej podstawie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania wnioskodawcy, względnie jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu rewizji organ rentowy podniósł, że Sąd pierwszej instancji zmienił decyzję w części dotyczącej grupy inwalidztwa i momentu jego powstania, choć kwestie te były i są bezsporne. Tymczasem zaskarżony wyrok nie ocenia charakteru prawnego świadczenia pobieranego przez wnioskodawcę w okresie od dnia 27 października 1994 r., tj. od daty wypadku, do dnia 15 listopada 1994 r., tj. do upływu 3 miesięcy wyczekiwania na prawo do zasiłku dla bezrobotnych, w szczególności nie wyjaśnia, czy można ten okres uznać za równorzędny okresowi zatrudnienia. Zaskarżony wyrok abstrahuje też od faktu, że wbrew wymaganiu art. 33 ust. 3 ustawy o z.e.p. wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu do dnia powstania inwalidztwa.

Odpowiadając na rewizję organu rentowego, wnioskodawca wniósł o jej oddalenie [...], choć w piśmie procesowym z dnia 25 stycznia 1996 r. domagał się równocześnie zmiany wyroku przez przyznanie prawa do renty inwalidzkiej, względnie uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Wojewódzkiemu do ponownego rozpoznania. Zdaniem wnioskodawcy spełnił on wymagania art. 33 ust. 3 w związku z art. 32 ustawy o z.e.p., gdyż doznał inwalidztwa w okresie, za który przyznano mu i wypłacono zasiłek dla bezrobotnych, tzn. w okresie składkowym. Postanowienia art. 34 ustawy o z.e.p. w ogóle zaś wnioskodawcy nie dotyczą.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie uzupełnił materiał dowodowy sprawy w trybie art. 477⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁵ § 1 i 2 k.p.c. o dokumentację płacową Rejonowego Urzędu Pracy w J., jak też o przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony (art. 304 k.p.c.), korygując na tej podstawie niektóre ustalenia Sądu pierwszej instancji. W świetle tych ustaleń Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, że wydanie wyroku w postępowaniu rewizyjnym zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości i zagadnienie to postanowieniem z dnia 30 stycznia 1996 r., [...], przedstawił Sądowi Najwyższemu w trybie art. 391 § 1 k.p.c. Wspomniane zagadnienie prawne Sąd Apelacyjny wyraził w dwóch pytaniach: "czy powstanie inwalidztwa bezrobotnego absolwenta w czasie 3 miesięcy od daty zarejestrowania w rejonowym urzędzie pracy do dnia uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych uprawnia do renty inwalidzkiej na podstawie art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.)" oraz "czy użyty w wyżej powołanym przepisie zwrot "z uwzględnieniem art. 34" rozumieć należy jako dodatkową przesłankę warunkującą przyznanie renty inwalidzkiej od zaliczenia ubiegającego się o to świadczenie do I lub II grupy inwalidów".

W uzasadnieniu powyższych pytań Sąd Apelacyjny podniósł, że chodzi tu w istocie o ogólniejszy problem jaki status prawny, w systemie ubezpieczenia społecznego mają bezrobotni absolwenci szkół w okresie trzymiesięcznego wyczekiwania na prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Od rozstrzygnięcia tej kwestii zależy bowiem odpo-

wiedź na związane z rozpatrywaną sprawą pytanie, czy powstałe w takim okresie inwalidztwo III grupy uprawnia do renty inwalidzkiej, zwłaszcza, że doznanie wypadku powodującego inwalidztwo było - przed upływem okresu wyczekiwania na zasiłek dla bezrobotnych - samoistną przesłanką wypłaty świadczenia, określonego jako zasiłek za udokumentowany okres niezdolności do pracy, za który przysługiwałby zasiłek z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa.

Sąd Apelacyjny skłania się do poglądu, że absolwent szkoły ponadpodstawowej w okresie wyczekiwania na zasiłek dla bezrobotnych nie legitymuje się okresem zatrudnienia wymaganym przez art. 32 pkt 2 ustawy o z.e.p., więc nie może mieć wobec niego zastosowania art. 33 ust. 3 tej ustawy, określający wyjątek od tego wymagania. Wprawdzie okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych jest w świetle art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 października 1991 r. okresem składkowym, to jednakże nie stanowi okresu zatrudnienia w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o z.e.p., tymczasem posiadanie w minimalnym zakresie takiego kwalifikowanego okresu składkowego jest - zdaniem Sądu - konieczne dla wliczenia doń okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Gdyby natomiast pobieranie zasiłku dla bezrobotnych kwalifikować jako okres zatrudnienia, który przy spełnieniu warunków z art. 33 ust. 3 ustawy o z.e.p. uprawnia do renty inwalidzkiej, to zasady słuszności i zasada równości obywateli wobec prawa (art. 67 ust. 2 ustawy zasadniczej) nakazywałyby - w ocenie Sądu Apelacyjnego - przyjąć taką wykładnię obowiązującego prawa, aby renty inwalidzkie otrzymali również absolwenci, którzy mieli nieszczęście doznania inwalidztwa w okresie wyczekiwania na prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Byłoby to tym bardziej uzasadnione, że trzymiesięczny okres wspomnianej karencji prawodawca zniósł od dnia 1 marca 1996 r.

Sąd Apelacyjny ustosunkował się też do podniesionych przez organ rentowy wątpliwości w kwestii charakteru świadczenia pobieranego przez wnioskodawcę w następstwie niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem z dnia 27 października 1994 r., wyrażając pogląd, że był to okres nieskładkowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 17 października 1991 r., odpowiadający okresowi równorzędnemu z okresem zatrudnienia według art. 11 ust. 2 pkt 1 ustawy o z.e.p. Można by zatem uznać, że inwalidztwo wnioskodawcy powstało w okresie wskazanym przez art. 32 pkt 3 ustawy o z.e.p., gdyby nie fakt, że wypłata świadczenia (zasiłku) była następstwem wypadku i wynikłej stąd niezdolności do pracy, a nie odwrotnie, tzn. zaistnienia wypadku w okresie pobierania zasiłku.

Na koniec Sąd Apelacyjny wyraził wątpliwość, czy zawarty w art. 33 ust. 3 in fine ustawy o z.e.p. zwrot "z uwzględnieniem art. 34" należy rozumieć jako konieczność zaliczenia do I lub II grupy inwalidów osób ubiegających się o świadczenie rentowe na podstawie pierwszego z wymienionych przepisów, czy też jako zastrzeżenie, że wobec osób określonych w art. 34 ust. 1 ustawy o z.e.p., które podejmują zatrudnienie w okolicznościach przewidzianych w art. 33 ust. 3 tej ustawy, musi być zachowany warunek posiadania okresu zatrudnienia wymienionego w jej art. 34 ust. 1.

Sąd Najwyższy postanowił przejąć sprawę do rozpoznania (art. 391 § 1 zd. 2 k.p.c.), mając w szczególności na względzie zmianę ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r., Nr 47, poz. 211), powoływanej dalej jako "ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r.", dokonaną w odniesieniu do bezrobotnych absolwentów szkół przez ustawę nowelizacyjną z dnia 22

grudnia 1995 r. (Dz. U. z 1996 r., Nr 5, poz. 34). W ustawie nowelizacyjnej skreślono przepis art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r., stanowiący, że zasiłek dla bezrobotnych absolwentów przysługuje od pierwszego dnia czwartego miesiąca po zarejestrowaniu się w rejonowym urzędzie pracy do końca dwunastego miesiąca od dnia określonego w dyplomie, świadectwie lub zaświadczeniu jako data ukończenia szkoły albo nauki. Zmiana ta, obowiązująca od dnia 1 marca 1996 r., sprawiła, że nie istnieje już instytucja trzymiesięcznego wyczekiwania na zasiłek dla bezrobotnych absolwentów, więc podejmowanie przez Sąd Najwyższy uchwały generalizującej status takich absolwentów w prawie ubezpieczenia społecznego jest bezprzedmiotowe.

Działając natomiast po przejęciu sprawy jako instancja rewizyjna, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Wojewódzkiego i oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w J. z dnia 9 maja 1995 r., [...].

Sąd Najwyższy zważył bowiem, co następuje:

Rewizja organu rentowego okazała się uzasadniona. Bezsporne skądinąd inwalidztwo III grupy powstało u wnioskodawcy w dniu 27 października 1994 r., a więc w okresie, w którym po zarejestrowaniu się w dniu 16 sierpnia 1994 r. w rejonowym urzędzie pracy jako bezrobotny absolwent zasadniczej szkoły zawodowej, pozostawał on - zgodnie z art. 20 ust. 7 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457 ze zm.), powoływanej dalej jako "ustawa" lub "ustawa z dnia 16 października 1991 r." - przez trzy miesiące, tj. do dnia 16 listopada 1994 r., w oczekiwaniu na nabycie prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Wnioskodawca nie spełnia zatem określonego w art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), powoływanej dalej jako "ustawa o z.e.p.", warunku podjęcia zatrudnienia w ciągu 6 miesięcy od ukończenia nauki oraz trwania w nim do dnia powstania inwalidztwa.

Decyzją Kierownika Rejonowego Urzędu Pracy w J. z dnia 16 listopada 1994 r., [...], wnioskodawcy przyznano natomiast za okres od dnia 27 października 1994 r. do dnia 16 listopada 1994 r. świadczenie z tytułu udokumentowanej i usprawiedliwionej niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, za którą przysługiwałby zasiłek chorobowy z ubezpieczenia społecznego. Jako podstawę prawną wspomnianej decyzji wskazano przepis art. 20 ust. 13 w zw. z art. 20 ust. 12 oraz art. 15 ust. 8 i 9 ustawy z dnia 16 października 1991 r. Z powołanych przepisów wynika, że pomimo niepobierania zasiłku dla bezrobotnych przysługują absolwentom i członkom ich rodzin również w trzymiesięcznym okresie karencyjnym zasiłki rodzinne, pielęgnacyjne i pogrzebowe, świadczenia zakładów opieki zdrowotnej oraz zasiłki - w wysokości zasiłku dla bezrobotnych - za udokumentowane okresy niezdolności do pracy, za które przysługiwałyby zasiłki z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Jeśli zważyć, że art. 20 ust. 12 ustawy odsyła do świadczeń, o których mowa m.in. w art. 15 ust. 9, a przepis ten przewiduje uprawnienie do zasiłku szkoleniowego, (wynoszącego 115% zasiłku dla bezrobotnych), to kierując się wyłącznie brzmieniem przepisów można by dojść do paradoksalnego wniosku, iż pomimo braku prawa do zasiłku dla bezrobotnych, absolwent niezdolny do pracy jest w okresie 3 miesięcy od zarejestrowania się w urzędzie pracy uprawniony do pobierania zasiłku szkoleniowego,

którego wysokość przekracza kwotę zasiłku dla bezrobotnych. W istocie nie chodzi jednak o to, aby w czasie niezdolności do pracy przypadającej na trzymiesięczny okres karencyjny zapewnić bezrobotnemu zasiłek szkoleniowy, lecz zasiłek dla bezrobotnych, a ściślej rzecz ujmując - zasiłek na warunkach zasiłku dla bezrobotnych. Trzeba bowiem pamiętać, że definicja bezrobotnego w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy wymaga w zasadzie zdolności do pracy, więc osobę niezdolną do pracy można traktować jako bezrobotną i wypłacać jej zasiłki tylko na mocy szczególnych przepisów ustawy, interpretowanych w sposób wykluczający uprzywilejowanie takiej sytuacji.

Wprawdzie sentencja wyżej wspomnianej decyzji z dnia 16 listopada 1994 r. stanowi błędnie o "przyznaniu" wnioskodawcy "prawa do zasiłku dla bezrobotnych", ale w jej uzasadnieniu mówi się już prawidłowo o "świadczeniu za okres niezdolności do pracy". Poza tym w uzasadnieniu wyraźnie zapowiedziano, że zasiłek dla bezrobotnych będzie wnioskodawcy wypłacany po dniu 16 listopada 1994 r. na podstawie odrębnych decyzji. Z zasiłku dla bezrobotnych wnioskodawca korzystał zatem od dnia 17 listopada 1994 r. do dnia 24 kwietnia 1995 r., po czym zasiłek został wstrzymany z powodu nieusprawiedliwionego niezgłoszenia się w wyznaczonym terminie w rejonowym urzędzie pracy. Natomiast za okres od dnia 27 października 1994 r., tj. od dnia wypadku, do dnia 16 listopada 1994 r. czyli do upływu trzymiesięcznego okresu karencyjnego, wnioskodawca otrzymał zasiłek na warunkach zasiłku dla bezrobotnych.

Oba te okresy mają różną doniosłość z punktu widzenia przepisów o nabyciu prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości. Według art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 16 października 1991 r. okresy pobierania zasiłków określonych w art. 15 i 20, a więc zasiłku szkoleniowego i zasiłku dla bezrobotnych, podlegały wliczeniu do okresów zatrudnienia w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin. Jednakże po dniu 15 listopada 1991 r., tzn. po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 ze zm.), powoływanej dalej jako "ustawa rewaloryzacyjna", wcześniejsze wyodrębnienie w ustawie o z.e.p. okresów zatrudnienia, okresów równorzędnych z okresem zatrudnienia i okresów zaliczalnych do okresów zatrudnienia zostało zastąpione kategorią okresów składkowych (art. 2 ust. 1) i okresów nieskładkowych (art. 4 ust. 1). Okresem składkowym w rozumieniu ustawy rewaloryzacyjnej był dla wnioskodawcy okres od dnia 17 listopada 1994 r. do dnia 24 kwietnia 1995 r., kiedy to pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Natomiast na okres od dnia 27 października 1994 r. do dnia 16 listopada 1994 r. wnioskodawca otrzymał na podstawie art. 20 ust. 13 w zw. z art. 20 ust. 12 i art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 16 października 1991 r. świadczenie szczególne, nie będące zasiłkiem dla bezrobotnych, jak też zasiłkiem szkoleniowym, tylko zasiłkiem (świadczeniem) na warunkach zasiłku dla bezrobotnych z tytułu niezdolności do pracy. Okres pobierania takiego zasiłku (świadczenia) nie stanowi zatem okresu składkowego, względnie okresu nieskładkowego w rozumieniu ustawy rewaloryzacyjnej.

Sąd Apelacyjny uznał wprawdzie, że okres pobierania powyższego zasiłku (świadczenia) mógłby być kwalifikowany jako okres nieskładkowy na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 lit. a ustawy rewaloryzacyjnej i twierdził, iż przemawia za tym treść przepisu art. 30 ust. 1 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu w brzmieniu nadanym mu przez ustawę nowelizacyjną z dnia 22 grudnia 1995 r. Powołany przepis stanowi bowiem, że okresy pobierania m.in.

zasiłku dla bezrobotnych i zasiłku szkoleniowego wlicza się do okresów składkowych, natomiast okresy ich pobierania za czas udokumentowanej niezdolności do pracy wlicza się jako okresy nieskładkowe. Rzecz jednak w tym, że wnioskodawca nie znalazł się w sytuacji bezrobotnego, który w ramach posiadanego prawa do zasiłku zostałby dotknięty okresową niezdolnością do pracy. Doznając wypadku powodującego inwalidztwo III grupy, wnioskodawca nie pozostawał w zatrudnieniu oraz nie miał prawa do zasiłku z Funduszu Pracy i dopiero wynikająca z wypadku niezdolność do pracy dała mu uprawnienia do świadczenia na warunkach zasiłku dla bezrobotnych.

Z wyżej wskazanych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====